SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. No. 84. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 4, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 4-го ТРАВНЯ 1990 Ч. 84. РІК XCVII

ФОТОГРАФІЇ РОЗСТРІЛЯНИХ ПОЛЯКІВ ОГЛЯДАЮТЬ НА ВИСТАВЦІ

Москва. — Тут 26-го квітня відкрилася виставка „Катинь", організована московським товариством „Меморіял". Виставка присвячена 50-річчю цього злочину, здійсненого совєтськими репресивними органами, які жорстоко і безвинно обірвали життя тисяч молодих поляків у Катинському лісі, а кремлівські владоможці протягом 50-ти років злочинно приховували імена справжніх злочинців і брехливо звалювали цей злочин на німецькі окупаційні війська.

Півстоліття поляки наполегливо розслідували таємницю масових могил у Катинському лісі і вимагали опублікувати списки розстріляних. Та справжнє розслідування в травні 1989 року розпочали журналісти. Про хід його інформувала газета „Московские Новости" протягом року і ось, нарешті, з'явилося повідомлення ТАСС, що за злочини в Катині відповідальні Берія, Меркулов та їх помічники.

Протягом останніх двох років совєтські люди довідалися про мільйони трагічних доль, пов'язаних зі словами „Соловки", „Колима", „Потьма". Довідалися і про Катинь, Биківню та про безліч інших „биківень", де лежать кістки безвинних жертв сталінського терору.

Як повідомляється в журналі „Огоньок" ч. 16 за 1990 рік, на виставці поряд з фотографіями поміщено документи і газетні брехливі статті, можна побачити стрічки польської та совєтської кінохроніки, послухати польських і совєтських істориків, діячів культури та розповіді людей, рідні яких лежать у Катинському лісі.

На виставці виставлено „лише" 500 фотографій із тисяч розстріляних поляків, але й вони дадуть змогу глянути у вічі без вини закатованих, убитих, розстріляних польських офіцерів, які не підняли зброї на совєтських вояків.

В газеті „Московские Новости" з 22-го квітня розповідається, що совєтський президент Міхаїл Ґорбачов заявив, що тепер стерто ще один „гострий ріг" у совєтсько-польських відносинах.

Редактори „Московских Новостей" повідомляють, що під час розслідування їм не лише не допомагали, а всіляко перешкоджали, погрожуючи свідкам розправою. Вслід за журналістом, який відвідував колишніх працівників НКВС Смоленська, до тих свідків з'явилися працівники КҐБ й погрожували різними карами. Фальшиві висновки урядової комісії 1943 року, де злочин цей приписується німецьким військам, не опротестовані, не відкинені. Досі не опубліковані списки совєтських громадян, розстріляних в Катинському лісі і в безлічі інших подібних закутках імперії.

Погрожували розправою майорові КҐБ Закірову, який допоміг журналістичній комісії прослідити таємницю Катинського лісу. Погрожували й 83-річному Іванові Тіткову, який працював шофером дев'яти начальників НКВС і дав надзвичайно важливі свідчення.

Таємниця Катинського лісу розкрита, але ще не винесено звинувачення тій брехні, пишуть редактори, а без суду над брехнею не буде гарантії, що знову щось не приховуватимуть від народу, керуючись високими державними інтересами.

Ще не збудовано пам'ятника на місці поховань, тому московський „Меморіял" оголосив збірку грошей на побудову пам'ятника жертвам розстрілів у Катині.

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 1-го ТРАВНЯ, пресовий секретар Марлин Фицвотер заявив, що плянована зустріч президента Джорджа Буша з прем'єр-міністром Литовської Республіки Казімєрою Прунскієне в четвер, 3-го травня, зовсім не значить, що ЗСА визнає незалежність Литви. М. Фицвотер підкреслив, що К. Прунскієне приїжджає до ЗСА на „приватну візиту" та президент Дж. Буш зустрінеться з нею лише для того, щоб „з перших рук" довідатися про події в Литві. „Ця зустріч не значить зміни нашої політики відносно Литви", — сказав пресовий секретар Президента. Як уже повідомлялось, К. Прунскієне буде виступати в Конґресі. Протягом останніх днів литовський прем'єр-міністер здійснила поїздку по всіх скандинавських країнах, шукаючи підтримки місцевих політичних лідерів.

НАЙПОТУЖНІШИЙ ТА НАЙАКТИВНІШИЙ вулкан світу Кілавея на гавайському острові Калапана вже сьомий рік викидає розплавлену ляву, знищуючи все навкруги. Але останніми днями виверження ляви почало активізуватися, її потік шириною трьохсот миль почав загрожувати знищенню цілого острова. Щоденно з кратера вулкану Кілавея виливається 650,000 кубометрів ляви, яка вже знищила 120 будинків, дві церкви, комунікаційні шляхи.

НА ГАЛЯВИНІ ПЕРЕД Білим Домом у вівторок, 1-го травня, відбулася церемонія відкриття Місяця здоров'я. Президент Джордж Буш разом із секретарем Департаменту охорони здоров'я Луїсом Салливаном та „королем американського культуризму" Арнолдом Шварценеґером виголосили короткі привіти, звернені до цілої нації. „Незалежно від віку, статі й стану здоров'я американці повинні займатися спортом, в ньому запорука бадьорости і довголіття як американського громадянина, так і всього народу", — сказав Президент. Сам Джордж Буш, як відомо, не дивлячись на своїх 65 років, грає в теніс, ґольф, їздить верхи на коні та бігає. Серед запрошених на церемонію були визначні американські спортовці та світові чемпіони. Місяць Здоров'я проголошується в ЗСА починаючи від 1983 року.

„ХВОРОБИ – ЦЕ СЬОГОДНІ найбільша нищівна сила на світі," — проголосив в понеділок, 30-го квітня, директор аґенції у справах здоров'я ООН д-р Гіроші Накаджіма. Щороку на Землі помирає понад 40 міл. людей від хворіб, які можна лікувати, або цілком запобігти, наданням мінімальної кількости ліків, вакцин, лікарської обслуги. На першому місці серед смертельних хворіб знаходяться хвороби серця, які спричиняють найбільше шкоди не лише в ЗСА, але в цілом світі. Із 50 міл. смертей щороку 40 міл. спричиняють захворювання, а серцево-судинні хвороби — 12 міл. У звіті ООН вказано, що в країнах, що розвиваються, щороку помирає 14.6 міл. дітей молодших п'яти років, а з них 7.5 міл. — від хворіб, яким можна запобігти щіпленням. Кошти щіплення дітей та лікарської опіки досягатимуть, за підрахунками аґенції ООН, 2.5 міл. дол. на рік. Для порівняння звіт подає такі дані: в країнах Третього світу на лікарську опіку в середньому витрачається п'ять дол. на особу, в Західній Европі — 460 дол., в ЗСА — 1,900 дол.

СТВЕРДЖЕННЯ І ЗАКЛИК

ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Головна Контрольна Комісія Українського Народного Союзу в складі: адв. Нестор Олесницький, інж. Анатолій Дорошенко, Степан Гавриш і о. протопресвітер Степан Біляк, виконуючи свої статутові обов'язки, перевели в часі від 4-го до 6-го квітня 1990 року повну перевірку діловодства і організаційного стану цієї найстаршої української установи у вільному світі. Також провірено стан видавництва, відпочинкової оселі Союзівка та Української Національної Корпорації Дому.

У висліді згаданої перевірки Головна Контрольна Комісія стверджує наступне:

1. Український Народний Союз у 95 році свого існування, який був ювілейним і передконвенційним продовжував традицію відданої служби своїм членам, українській громаді і своєму народові, збагачуючи їхні надбання, сприяючи їхнім змаганням своєю багатогранною активністю.

2. З нагоди світлого ювілею 95-річчя Український Народний Союз привітали президент Америки Джордж Буш, р'яд американських законодавців Сенату і Палати Репрезентантів, митрополити українських церков — Блаженніший Митрополит УПЦеркви Мстислав, Митрополит УКЦеркви Стефан Сулик, голова Світового Об'єднання Українсько-Євангельсько Баптистських Церков Олекса Гарбузюк, голова Світового Конґресу Вільних Українців мгр Юрій Шимко й інші установи та організації Америки і Канади.

3. Заходом Екзекутивного Комітету відзначено 95-річний ювілей з найбільшим пієтизмом відповідними імпрезами, як ювілейним бенкетом, що відбувся в Ню Йорку, а відтак величавим концертом разом з хором „Думка", який відзначив своє 40-річчя. Також з ініціятиви Екзекутивного Комітету відзначено ювілей в багатьох союзових Округах бенкетами й імпрезами.

4. В цьому ювілейному році УНСоюз виплатив своїм членам найвищу дивіденду від початку свого існування, у висоті 1,476,000 дол.

Продовжуючи акцію допомоги студентам, які потребують фінансової підтримки у їх студіях, виплачено 214 стипендій на загальну суму 118,200 дол. Других 168.769 дол. уділено, як дотації українським церквам, науковим, культурним і молодечим та виховним організаціям, як також пожертви з Фонду Оборони Української Спадщини.

Треба звернути увагу, що навіть при такій великій жертвенності УНСоюзу для добра своїх членів, української громади та української справи взагалі, майно його зросло впродовж року на суму 1,066,407 дол. а в цілості на кінець грудня 1989 року осягнуло суму 64,319,372 дол. Згадані цифри вказують, що фінансова господарка Союзу є стабільна.

5. УНСоюз в ювілейному році придбав 1,410 нових членів, забезпечених на загальну суму 8,987,000 дол., а пересічна сума нових грамот забезпечення перевищила вже 6,000 дол.

Помимо всіх заходів, так секретарів, як і одного професійного організатора, на жаль, не вдалося виконати наміченої організаційної квоти і втрати у членстві виносили 1,914 членів, але загальна сума забезпечення в УНСоюзі зросла на близько 2,400,000 дол.

Придбане число нових членів, це в першій мірі є заслуга невтомних відділових секретарів, які є остоєю УНсоюзу.

6. Рекордовий Відділ впровадив нові кляси та нові грамоти забезпечення і поробив дальші кроки в компютеризації діловодства. Він веде широке листування зі секретарями Відділів, членами та кандидатами на членство і забезпечення, відповідає своєчасно на всі запити секретарів, та головно служить інформаціями про забезпечення в УНСоюзі. В багатогранній праці Рекордового Відділу, який служить членам та дає обслугу секретарям, слід також відмітити, що в цьому році, після довгих старань, отримано остаточну апробату нової кляси пенсійного забезпечення і такі грамоти будуть у продажу вже осінню цього року.

7. Оселя УНСоюзу — Союзівка у 1989 році втішалася надальше великою популярністю так у молоді, як і в інших прошарках українського громадянства. Майже в кожний кінець тижня, поза нормальним літнім сезоном, відбувалися весільні прийняття, з'їзди та змагання. Оселя надальше сповняє ролю українського культурного центру з виступами найкращих українських мистецьких сил

(Закінчення на стор. 4)

П. Дзюба переобраний головою Округи УНС в Рочестері

Рочестер, Н.Й., (Дмитро Пристай). — В неділю, 11-го березня, тут в приміщенні Українського Народного Дому відбулися Річні загальні збори Рочестерської Округи УНСоюзу. Збори відкрив голова Округи Петро Дзюба, ствердивши правосильність зборів і рівночасно повідомив хто має право голосувати, а саме; два представники від кожного Відділу, члени Управи і конвенційні делегати.

П. Дзюба

Предсідник попросив присутніх встати і мовчанкою вшанувати пам'ять тих союзовців, які відійшли у вічність. Опісля привітав всіх присутніх, в першу чергу д-ра Мирона Куропася, заступника головного предсідника УНС, Василя Іванціва, головного радного Українського Братського Союзу, відділових урядників і гостей.

Предсідник подав порядок нарад, який прийнято. Потім звернувся до присутніх, щоб вибрати Президію зборів. Іван Сверида дав внесок, щоб збори перевела Управа. Внесок присутні підтримали і так предсідник П. Дзюба і секретар Дмитро Пристай перевели збори. Секретар відчитав протокол з минулорічних зборів. По його прочитанні зайшла потреба відчитати прото-

(Закінчення на стор. 4)

Люди гинуть у черзі за продуктами

Черга за продуктами (фото взято з журналу „Огоньок" ч. 5, 1990)

Алма-Ата. — Тут, у сонячній столиці Казахстану, стався випадок, що потряс усю республіку. В крамниці „Россия" перед восьмою годиною ранку, як завжди, зібралася черга, бо після 9-ої години в крамниці вже не буде ні сметани, ні кефіру.

У вузькому тамбурі крамниці натовп притиснув до скляного прилавку пенсіонера Іллю Пономаренка. Скло розлетілося на куски, але натовп не спинився. Всі думали про одне: купити пляшку чи дві кефіру.

Очевидці розповідають, що біля крамниці хтось зупинив автомашину швидкої допомоги, але водій відмовився їхати, сказав, що закінчилось його нічне чергування. Пенсіонер Пономаренко кефіру так і не купив, а коли його пораненого нарешті привезли до лікарні, то він через втрату крови незабаром помер.

Тарасові Кузьо відмовили в'їзд в СССР

Москва. — Сюди 26-го квітня прибув представник Українського Пресового Аґентства та видавництва „Сучасність" у Лондоні професійний журналіст Тарас Кузьо, який уперше в житті зібрався відвідати Україну, куди вилетів з Варшави літаком до Києва через Москву. Він мав офіційне запрошення від зареєстрованої організації НРУП і візу, видану совєтською амбасадою в Лондоні, документи на оплачений готель за вісім днів у Києві та чотири дні у Львові.

У Москві під час перевірки пашпортів на Шереметьєвському летовищі Тараса Кузьо відразу взяли набік і протягом години нічого йому не пояснювали й не промовили до нього жодного слова. Ревізію робили аж чотири особи, але нічого не виявили, тому що Т. Кузьо не брав нічого недозволеного.

Без будь-якого пояснення, без жодної розмови йому повернули візу, на якій з'явилося дев'ять печаток „Аннулировано" і посадили у той самий польський літак, яким він прилетів з Варшави. Працівниця польської аерофльоти, яка ходила запитати в чому справа, почула відповідь: „Фамилию Кузьо не впускаем в Советский Союз".

Таким чином Т. Кузьо не зміг побачити Україну й бути присутнім на з'їзлі УГС, що фактично став Установчим з'їздом Української Республіканської Партії.

КОНЦЕРТИ В ЧИКАҐО І КЛІВЛЕНДІ

Чикаго. — Тут, в четвер, 10-го травня в Українському Культурному Центрі, 2247 Вест Чикаго аве. відбудеться концерт артистів з України Галини Менкуш (бандура) та Ніли Крюкової (художнє читання). В програмі концерту вистава за історичним романом у віршах „Маруся Чурай" визначної української поетеси Ліни Костенко. В суботу, 12-го травня, концерт відбудеться в Клівленді, в залі ім. Шептицького церкви св. Йосафата, 5720 Стейт рд., Парма. Початок о год. 7:30 вечора.

Заплянувано святкування Дня Батька на Союзівці

Кергонксон, Н.Й. — Тут у суботу та неділю, 16-го і 17-го червня, на мальовничих посілостях відпочинкової оселі Українського Народного Союзу Союзівці відбудуться урочисті святкування Дня Батька.

Свято розпічнеться вже в суботу вечором о год. 8:30 концертом хлоп'ячого хору з околиць містаь Клівленд. Після концерту відбудеться забава з танцями під звуки оркестри Союзівки із участю Романа Курила та Гриця Гриновця.

В неділю після Богослужб в українській католицькій церкві Пресвятої Тройці та в українській православній церкві-каплиці св. Володимира буде нагода в колі друзів смачно пополуднувати в їдальні Союзівки, а після полуденку продовжуватиметься святочна програма. В пополудневій програмі виступить жіночий вокальний ансамбль хору „Думка" з Ню Йорку та український танцювальний ансамбль „Казка" з Нортгемптону у Пенсильванії.

В справі замовлень кімнат на Союзівці під час святкувань Дня Батька в суботу та неділю, 16-17-го червня, слід телефонувати на ч. (914) 626-5641.

ПРЕЗИДЕНТ ФРН ВІДВІДАВ ПОЛЬЩУ

Варшава. — Агентство Ассошіейтед Пресс повідомило, що президент Західньої Німеччини Ріхард фон Вайцзекер, перебуваючи з офіційною візитою в Польщі заявив і запевнив польських урядових осіб, що очікуване об'єднання обидвох частин Німеччини в ніякому разі не торкається Польщі, бо теперішні кордони між Німеччиною і Польщею залишаться не нарушеними. При тому він додав, що в недалекому майбутньому обидві держави підпишуть в цій справі відповідний договір.

Р. фон Вайцзекер є першим західньонімецьким президентом, який відвідує Польщу. На протязі чотириденної візити він має в пляні стрінутись з багатьма політичними і культурними діячами, а також з Лєхом Валенсою, головою робітничої профспілки „Солідарність". У першому дні візити він відбув довшу розмову з теперішнім прем'єрміністром Тадеушем Мазовєцьким і президентом Войцєхом Ярузельським. Є заплянована візити німецького президента до Ґданьська і відвідини місць масової страти, тобто колишніх гітлерівських концтаборів, зокрема Треблінки, де він складе вінок під спільним пам'ятником жертвам гітлеризму.

Під час переговорів, у яких братиме участь міністер закордонних справ ФРН Ганс-Дітріх Ґеншер і польський міністер закордонних справ Кшиштоф Скубишевський, буде дискутований проєкт договору про ненарушимість дотеперішних кордонів між обидвома країна, одним словом буде зроблений перший крок в напрямі нормалізації відносин між Німеччиною і Польщею. Тому, що Західня Німеччина є важливий торговельний партнер Польщі і від Бонну у великій мірі залежатиме чи новий польський економічний плян увінчається успіхом, чимало часу буде присвячено власне економічно-торговельним справам. Крім того, як заявив президент Вайцзекер, від розвитку німецько-польських відносин і співпраці залежатиме дальше поліпшення економічного і політичного клімату в цілій Европі. „Від нас у великій мірі залежатиме яким шляхом піде Европа в майбутньому", — заявив західньонімецький президент, який свідомий того, що між ФРН і Польщею існують психологічні напруження тісно пов'язані із стереотипами Другої світової війни і „нашим завданням є ці труднощі зменшити, або цілком усунути".

Польські теперішні лідери почали тривожитись польсько-німецьким кордоном, як тільки розпочались розмови про об'єднання Німеччини знаючи, що як не теперішній то майбутні німецькі керівники повертатимуться до цієї проблеми кордонів і домагатимуться віддачі своїх земель. У польських політичних кругах тому заговорили про „рекомпенсату" Совєтського Союзу, який, мовляв, позбавив Польщу територій на сході Европи, тобто Західньої України, західньої частини Білорусії і Литви, які ввійшли у склад СССР. Очевидно, ніхто тепер не говорить, що ці території на сході були насильно окуповані і прилучені до Польщі, з переважаючим українським, білоруським і литовським населенням.

У СВІТІ

ПЕРЕБУВАЮЧИ НЕДАВНО на відвідинах у Зімбабві, совєтський міністер закордонних справ Едуард Шеварднадзе категорично відмовився відповідати на питання чому президент Міхаїл Ґорбачов відмовився підписати 450 міл. контракт на доставу президентові Робертові Муґабе джетових літаків типів МІҐ-29 і МІҐ-31. М. Горбачов також відмовився постачати Африканському національному конгресові зброю для підпільної боротьби. У своїй промові в Гарарі Шеварднадзе зовсім одверто говорив про зміну у настанові СССР до революційних рухів. Він підкреслив, що М. Ґорбаачов не схвалює конфронтацій, бо „за них приходиться дорого платити".

У СВОЇЙ НЕДАВНІЙ ПРОМОВІ президент Кенії Даніел Т. арап Мой заявив, що більшість конфліктів у Африці постає з недовір'я та інакомислення окремих племен. Тому він уважає, що багатопартійна система для Африки не є відповідна. Окремі партії заступають інтереси поодиноких племен, а не загальну громадську думку. Мой підкреслив, що іронічним видаються для нього домагання Заходу про багатопартійну систему для Африки, коли саме цей Захід був тим рушієм, що потворив модерні африканські держави базуючись на колоніяльних границях, які порозколювали племена та позлучували традиційних суперників і ворогів. Введення багатопартійної системи напевно створить хаотичну ситуацію в наших умовинах.

КИТАЙСЬКА АВТОМОБІЛЬНА корпорація імпорту та експорту Ейлюс підписала домовлення з Філіппінами про доставу 90 автобусів. Жанґ Кекін, генеральний секретар Спілки китайської експортної фірми автобусів, недавно заявив, що ведуться переговори з Мехіко про доставу 100 автобусів. Минулого року ця фірма підписала договір про доставу 500 автобусів для Перу, а пробні автобуси китайської фірми є в СССР, Чіле, Уґанді, Малі та Срі Лянці.

ПЕРЕБРАВШИ ПРОВІД нового уряду в Нікараґуа, президент Віолєта Барріос де Чаморро об'явила країні, що державна скарбниця є майже порожна після 10-літнього урядування сандіністів і сильного економічного занепаду. Президент В. Чаморро сказала, що уряд Сандіністського національного визвольного фронту залишив її урядові в державній скарбниці 3 міл. дол., це майже ідентична сума, яку в державній скарбниці був залишив Анастазіо Сомоза, коли його з провідника держави скинули сандіністи в липні 1979 року. Франсіско Майорґа Бальядарес, головний економічний дорадник президента В. Чаморро та президент Центрального банку Нікараґуа, заявив, що країна є в банкрутстві і це він називає сандіністською саботажною спадщиною.

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ІМІҐРАЦІЙНІ власті подали до відома, що вже 16 місяців за порядком кількість жидів, які приїжджають з СССР, значно зростає. В квітні вперше число іміґрантів з СССР перевищило 10,000 осіб, у березні їх прибуло 7,300, порівнявши з 544 особами в квітні 1989 року. Цей великий наплив еміґрантів з СССР продовжується не зважаючи на всякі погрози арабів і непевність, як довго країни, що через їхню територію відбувається переїзд жидів до Ізраїля, не будуть звертати уваги на ці погрози. Урядові чинники пояснюють це явище тим, що майже всі жиди з СССР тепер виїздять до Ізраїля а не до ЗСА, як це було досі. До цього причинилося теж відкриття в Москві ізраїльської місії, яка з радістю вітає нових будучих громадян Ізраїля, оплачує їм переїзд і утримання у перших місяцях на новому поселенні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year $40.00 6 months $22.00 3 months $12.00
UNA members 1 year $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to: Svoboda
Postmaster: Send address changes to:
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Співпраця з СССР та не за всяку ціну

Двопартійний Конґрес поставився позитивно до висліду минулорічної зустрічі президента Джорджа Буша на Мальті з Міхаїлом Ґорбачовим. Проголошено тоді, що у висліді розмов названих двох президентів — „починається нова ера у відносинах між ЗСА і СССР — ера співпраці". Конґрес, засоби пресової інформації і велика більшість суспільства підтримували політику наближення до СССР, бо вона обіцювала новий договір про редукцію різних родів стратегічної зброї, від чого залежала можливість зменшити видатки на оборону, без чого не можна би редукувати величезний дефіцит державного бюджету. Особливо демократична більшість в обох палатах Конґресу завжди наполягала на потребу добрих зв'язків з СССР, бо — мовляв — це фундамент начального гасла проповідуваного всіма президентами — „мир і добробут". Тому й Конґрес та здебільша преса, радіо і телевізія — за винятком окремих коментаторів — не противилися політиці Білого Дому супроти Литви і її конфлікту з Москвою після проголошення Литвою виходу зі Союзу рішенням литовського парляменту 11-го березня 1990 року. Найбільш переконливим для Конґресу й широкого суспільства арґументом на правильність політики президента Буша супроти Литви було те, що він не діє сам, а у тісній співпраці з союзниками, особливо з „великою трійкою" европейського Заходу — Великобританією, Францією і Західньою Німеччиною. Добрі відносини з СССР для НАТО потрібні з уваги на вічну потенціяльну загрозу від Москви. Але в ЗСА є ще світ бизнесу. В очах американського світу фінансів, промислу й торгівлі СССР є тільки тереном збуту. Але щоб мати того імпортера, треба поставити його на ноги. Ось так прийшло в минулому тижні до закінчення засекречених американсько-совєтських переговорів про торговельний договір. Коли ж офіційно проголошено найважливіші точки цього договору — зчинився крик. Всі ті, які дотепер льояльно підтримували політику Уряду президента Буша супроти Литви і мовчали — різко запротестували.

Дев'ять республіканських сенаторів, не атакуючи президента Буша й не називаючи його прізвища, одверто на окремій пресовій конференції різко критикували цей торговельний договір, як акт „у цілком невідповідному часі". Мовляв, неможливо давати статус найбільш упривілейованої країни державі, яка супроти Литви веде політику економічного терору. До дев'яти республіканських сенаторів приєдналися й деякі демократичні. Лідер республіканської меншости в Сенаті Боб Долл не підписав протестаційної заяви своїх дев'яти колеґ, але заявив, що він — у порозумінні з головою демократичної більшости у Сенаті, Джорджом Мічелем, не буде взагалі ставити пересланий Сенатові текст договору під дискусію — аж поки не закінчиться призначена на кінець травня і початок червня конференція на вершинах Буша й Ґорбачова у Вашінґтоні. Мовляв: на цій конференції треба розглядати такі справи, як обмеження числа далекосяжних ракет, обмеження і суходільних військ у Центральній Европі, — справа з'єднання Німеччини й справа нової конфіґурації сил в Европі після з'єднання Німеччини, справа відношення Москви до національних рухів, у найпершій мірі до питання Литви — але не справа торгівлі.

Покищо невідомо, яка буде реакція Білого Дому. Президент Буш користується великим авторитетом у державній верхівці і найбільшою популярністю в суспільстві від часу Д.Д. Айзенгавера. Але він не має диктаторських нахилів і амбіцій, щоденно стрічається з акредитованими у Білому Домі журналістами і рахується з громадською думкою. Було би сумно, як би прийшло до гострого конфлікту між Білим Домом і Капітолем за цей нещасний торговельний договір. Сенатори, які виступили з публічною критикою проти нього — на сто відсотків правильні. Америка дотепер не визнала окупації Москвою у 1940 році трьох балтійських країн. Коли вона тепер, разом з іншими країнами вільного світу, не визнала суверенности Литви, щоб не псувати собі відносин з Москвою — то це велика прикрість для Литви. Але переступати межі такої „невтральности" і словесних закликів до „поміркованости" поруч із „порадами" Москві не вживати сили супроти Литви — це перетягнення струни. Якщо Уряд президента Буша під тиском могутнього світу фінансів і промислу, якому байдужа всяка ідеологія, схоче перепхати через Конґрес такий договір, то це буде сумним засвідченням, що Уряд ЗСА — дорожить більше доляром, як долею поневолених народів.

Наталя Осока

ОРГАНИ БЕЗПЕКИ, ЩО СТАНОВЛЯТЬ НЕБЕЗПЕКУ

II.

Найпростіше було б пробити отим писакам черепи десь у темному провулку, в лісі чи навіть у власному ліжку. Але ж тепер гласність... Доводиться бути обереженими.

Коли Головков почав читати принесені Швєцовим папери, то виявив, що з кожної сторінки виразно проглядає смуток з приводу нездійснених розправ з тим чи іншим, туга за колишньою імперською могутністю, коли „всі ці демократи пострибали б".

Скандал в середині КҐБ виявився малоцікавим. Правда, М. Швєцов розповів про хитросплетену широку сітку „інформаторів"; про офіцерів КҐБ в цивільному, котрі займають пости в керівництві великих і малих установ; про різного роду позаштатних працівників, довірених осіб, платних і безплатних аґентів, що працюють на КҐБ. Розповів і про методи вербування „інформаторів", яких, за його словами, навербовано в Ростові величезну кількість і на кожного з них заведено справу. За людьми, котрих запідозрили в намірі виступити з критикою на обласній партконференції, негайно встановлюють постійне слідкування: з ким дружить, з ким випиває, чи був у його родині хтось засуджений, чи має позашлюбні зв'язки. Якщо не має, то зфабрикують документи й фотографії. А засуджених майже завжди знайдуть, якщо не серед теперішніх родичів, то в тридцяті роки. От і причепляться та й спровадять правдошукача, куди слід.

„Загалом, ще зовсім недавно ми могли з поля спровокувати будь-яку ситуацію й зфабрикувати справу", — заявив Швєцов і пояснив, що КҐБ реаґує дуже вразливо, коли хтось зазіхає на його права. І хоч накази КҐБ видаються нібн під керівництвом партії, насправді КҐБ — вельми відокремлена організація. А займається головно тим, що створює видимість „глибинної" праці над дріб'язковими донесеннями з місць. Розповів скандальну історію, як працівники КҐБ „засікли підпільну друкарню", галасували про це на всю область, а потім виявилося, що підслуховувальна апаратура записала теля, що жує сіно і час від часу постукує ратицями.

За словами Швєцова, Ростовське управління КҐБ знищило багато матеріялів „по профілактиці совєтських громадян", через яку раніше „пройшло дуже багато дисидентів". „Практично фабрикувались справи проти 'неґативно-ворожого елементу'. Звичайно, такі матеріяли краще завчасно знищити, адже часи змінилися!" — заявив Швєцов. Вони ж організовують „бурхливі аплодисменти", а там, де потрібно — „засудливі листи громадян". Дружину Швєцова завербували аби стежила за ним і доносила „заради його врятування". Найбільше платять тим аґентам, котрих вдається завербувати" в середині ворожого середовища". Ще багато подібного розповів Швєцов і, таким чином, мовчазність КҐБ стає зрозумілою.

Проте безліч людей досі вважають, що працівники органів безпеки вдень і вночі чесно роблять свою справу, дбаючи про безпеку громадян. Насправді ж ні в Азербайджані, ні в Середній Азії, ні в інших місцях, де пролилась кров невинних людей, працівники КҐБ і пальцем не ворухнули, щоб захистити громадян. Тисячі бандитів убивають, грабують, ґвалтують, а органи КҐБ в той час полюють на чесних громадян.

Застереження колишнього офіцера КҐБ Нестерова, на жаль, не безпідставне. Вже тепер то тут, то там трапляються розстріли на місці без суду, і здійснюються вони безкарно. Один з найсвіжіших випадків стався на днях у Москві. Було це так. У крамниці продавали вино, коли люди почали йти з праці, виросла черга. Два молодики й собі вирішили купити по пляшці вина, стали в чергу. Раптом хтось різко зачепив одного з них, пробираючись до продавця без черги. Його не пустили. Тоді невідомий витяг червону книжечку, якої всі так бояться. Проте хлопець не злякався, бо був працівником міліції. Він вихопив з рук каґебіста книжечку й поклав собі до кишені. Спритним рухом каґебіст вийняв пістолет і розстріляв хлопця на місці. Люди в черзі заніміли й, заки чекіст холоднокровно обшукував кишені вбитого ним хлопця, ніхто не ворухнувся. Отямившись, чоловіки стіною рушили на вбивцю, але той вмить відскочив і в його другій руці з'явився ще один пістолет. Натовп зупинився, а чекіст спокійно пішов своєю дорогою.

Не менш жахливий випадок стався і в Ленінграді, коли вбили хлопця, аби привласнити його магнітофон, а матері телефонували, що повернуть його живим, якщо вона заплатить 50,000 карбованців. Бідну жінку шантажували протягом 11 днів уже після того, як сина вбили. Працівники КҐБ не лише бездіяльні там, де треба когось захистити, але й самі часто виявляються серед грабіжників та убивць.

27-го квітня генерал-майор КҐБ Александр Карбайнов заявив кореспондентам японської газети „Санкей Сімбун", що тільки за роки ґорбачовської пере-

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Василь П. Сидоренко

Концерт Лариси Шепетик

Ще в 1986 році, за ініціятивою Марти Кравців-Барабаш, Український Музичний Фестиваль започаткував серії концертів молодих українських музик-виконавців. Дотепер уже відбулося 14 концертів і слухачі мали нагоду познайомитися із піяністами, скрипалями, співаками та, навіть, деякими камерними ансамблями. Крім того, любителі української клясичної музики мали нагоду почути багато цікавих і рідко виконуваних творів українських композиторів-клясиків. П'ять років пізніше можна ствердити, що серії концертів уже зробили велику культурно-освітню роботу в українському суспільстві. Не тільки скористали самі слухачі, але й молодим музикантам концерти дали великий досвід у їхній професійній праці.

Цього року п'ятий сезон розпочався концертом сопрано Лариси Шепетик у неділю, 1-го квітня під патронатом Українського Музичного Фестивалю, АДУК та Українського Музичного Інституту ім. Миколи Лисенка в залі Українського Культурного Центру в Торонто. Л. Шепетик кінчає третій рік музичних студій в клясі співу в Патриції Керн на музичному факультеті Торонтонського університету. У минулому вона брала участь на конкурсах Українського Музичного Фестивалю та на другому фестивалі ім. Станіслава Людкевича, де отримала високі оцінки за її спів.

У програмі концерту Лариса Шепетик виконала Ф. Каваллі (1599-1676) „Аморе, втиши мій біль" та „Як солодко бути в захопленні"; Г. Персела (1658-1695) „Співайте птиці небесні" та „Привітальна ода" із опери „Княжна Фея"; Ґ.Ф. Генделя (1685-1759) „Блиск любови в твоїх очах" із опери „Юлій Цезар" та „Якби я грав на лірі і співав" із ораторії „Єгошуа"; Ф. Шуберта (1797-1829) „Утіха", „Колисанка", „Невгасима любов" та пісня „Ґретхен за веретеном"; Ґ. Форе (1845-1924) „При мандоліні" та „Наша любов"; Й. Штрауса мол. (1825-1899) „О, Маркізе мій" із оперети „Летюча миш"; В. А. Моцарта (1756-1791) „Арія Зерліни" із опери „Дон Джованні"; Андрія Штогаренка (нар. 1902) „Якби мені черевики"; Станіслава Людкевича (1887-1987) „Тайна"; Віктора Косенка (1896-1938) „Колискова"; та Лариса Кузьменко (нар. 1956) „Любов", „Моя Україно", та на додаток „Твої очі".

Програма дуже різноманітна. У ній представлені такі музичні доби як барокко, клясицизм, романтизм, імпресіонізм та двадцяте століття. Співачка співала італійською, німецькою, французькою, англійською та українською мовами. У Л. Шепетик є чистий та приємний голос, який моментами очаровує слухачів своїм глибокочутливим настроєм. Цікаво, що найкраще були виконані твори німецьких та українських композиторів. Тут співачка уміло пов'язала мову, мелос та музичний стиль із своєю власною мистецькою думкою. Але варто було б, щоб Лариса Шепетик звернула увагу на свою дикцію в українських піснях. Також, у виконанні барокових пісень потрібно кращого відтворення музичного стилю цієї доби. Бароккова музика, це не тільки інша доба, але й зовсім інша школа музичного виконання. Почерез свою технічно-механічну гру, акомпаньятор Крис Дауз, старший студент Музичного Факультету, не відтворив нюансів цього стилю. Усе ж таки, Л. Шепетик проявляє вийняткову любов до співу. Можна надіятися, що в майбутньому вона осягне ще вищий мистецький рівень, якщо обставини сприятимуть її музичній кар'єрі.

При цій нагоді треба сказати дещо про скарб клясичної вокальної музики українських композиторів. У нас є чудові мистецькі пісні які рідко коли виконуються. „Колискова" Віктора Косенка є на рівні найкращих пісенних творів французького композитора, Ф. Пуленка (1899-1963). Навіть твори Л. Кузьменко мають чудово побудовані мелодії, хоч акомпаньяменти не завжди відповідно написані. Тому, крім обробок народних пісень, треба частіше виконувати українські мистецькі пісні. Лариса Шепетик повинна виступити із концертом української клясичної вокальної музики.

Омелян Твардовський

ЗАСНУВАЛИ УКРАЇНСЬКУ СПОРТОВУ АСОЦІЯЦІЮ

І врешті бурхлива хвиля національного відродження України, зачепила цю найбільш русифіковану та інфільтровану росіянами — ділянку, якою є фізичне виховання і спорт. Про численні акції українських симпатиків спорту в Україні ми вже писали в минулому, в наших статтях і замітках, в яких відмічували кволість поступу відродження в цій важливій ділянці. Цим разом можемо подати радісну вістку нашому спортовому суспільству в ЗСА і Канаді, що 12-го березня 1990 року у Львові на ширших зборах ініціятивної групи спортовців й спортових діячів заснували Українську Спортову Асоціяцію й вибрали комітет, який зобов'язаний підготовити установчі збори львівської крайової організації УСА. Як відмітив Мирослав Герцик, один з провідних тренерів у веслуванні на кану, що виховав чемпіона світу і багатьох інших першунів, — бажання створити Асоціяцію не є даниною моді, а продиктоване реальним станом справ у спорті, спробою виштовхнути його з баговиння застою.

Після ряду минулорічних публікацій в „Молоді України" та ряді інших газетних на підтримку заснування Українського Олімпійського Комітету стало зрозумілим, що щось мусить мінятися... Та проходили тижні, місяці, мінялось багато що у поглядах, у політиці, в житті врешті-решт, а в спорті все залишалося „побрежнєву".

Першим не витримав колектив плавальної школи Ч. 9. Профспілкові збори цього закладу звернулись до спортової громадськости Львова зі закликом створити асоціяцію. М. Герцик, пояснив кореспондентам преси, що Українська Спортова Асоціяція є самодіяльною громадською організацією, яка прагне об'єднати зусилля громадян для здійснення перебудови спортового руху, виходячи з ідей його децентралізації, демократизації, самодіяльности... Прагнемо — зазначив, — розбудити зацікавленість населення спортовими проблемами, активізувати аматорство, симпатиків, спонзорство. А це можливе лише за умови, коли спорт стане невід'ємною частиною національної культури українського народу. Звідси зацікавленість історичними формами фізкультурної самоорганізації народу. У Львові, як вже відомо, відродився давній спортово-виховний Карпатський лещатарський клюб.

Одним із найосновніших завдань Української Спортової Асоціяції, є домагатися репрезентації українського спорту в міжнародних спортових організаціях, участи збірних команд України в міжнародних змаганнях, у тому числі в Олімпійських іграх. Далі, встановлення контактів і співробітництво з українцями за межами України і за кордоном. Написання правдивої історії спортового руху в Україні, та повсюдне вживання української мови, символіки. Діти України повинні пишатися своєю Вітчизною сказав Герцик, а не зараховувати себе в „общероси". Хто знає — сказав цей чоловий тренер, — може, ми ще станемо свідками проведення Всесвітніх спортових ігор українців? Ясно одне, спорт не повинен плестись у хвості суспільно-політичних процесів, а бути в їхній гущі. Ось недавно, — продовжував Герцик, — Державний Комітет Спорту України опублікував проєкт статуту Олімпійського комітету України. Ще декілька років тому такий проєкт виглядав би сміливим кроком. А сьогодні запропонований ОКУ, з функціями підготовки резервістів для збірних команд СССР, уже не викликає ентузіязму. З позицій вчорашнього дня він є кроком вперед, але в день завтрішній дверей не прочиняє. Ініціятивний Комітет Української Спортової Асоціяції опублікував в офіційній пресі в Україні до спортових фахівців, спортовців, шанувальників спорту України, звернення такого змісту: „Шановні друзі! У час перебудови нашого суспільства стала очевидною криза спортового життя в Україні.

Сьогодні характерними її рисами є; його повне удержавлення і суцільна централізація; монополія Державного Комітету Спорту СССР на великий спорт і спортові таланти; неспроможність апарату управління перебудувати свою роботу; відчуженість тренерів, спортовців, аматорів від спортових баз і коштів; соціяльна незахищеність працівників спорту; відірваність спорту від народу, втрата його національного обличчя; катастрофічне падіння інтересу до занять фізичною культурою, до активного і здорового способу життя, до фізичного гарту; критичний стан із здоров'ям нації.

Національне відродження покликало до життя і зробило актуальною ідею державности України, її суверенітету. На вустах у всіх свідомих громадян бажання бачити українські команди на спортових заходах найвищої ранги, а Україну — повноправним суб'єктом і міжнародного спортового права.

Шановні колеги! У житті нашого народу має знайтися місце фізичній культурі і спорту. Тому закликаємо вас створити свою незалежну громадську організацію. — Українську Спортову Асоціяцію, основним завданням якої повинно стати пробудження і активізація громадської думки, ініціятиви, практичної діяльности фахівців, спортовців, аматорів, шанувальників спорту у розв'язанні назрілих проблем перебудови і національного відродження.

У Львові діє організаційний комітет для створення Асоціяції. Звертаємося до всіх, хто поділяє думку про доцільність такої організації, подавати свої пропозиції щодо проєкту її статуту і майбутньої діяльности".

Це історичне „Звернення" підписали такі спортові діячі, тренери і спортовці: В. Береза, чемпіон світу з

(Закінчення на стор. 4)

ІНСТИТУТ ІНОЗЕМНИХ МОВ Департаменту оборони в Монтерей, Каліф., змінює свою політику та цілі навчання мов народів Східньої Европи. Із падінням Берлінського муру, демократичним розвитком та змінами в Совєтському Союзі американські вояки почали вивчати російську, польську, чеську та інші мови для того, щоб комунікувати, а не шпигувати. Особливу увагу керівники інституту в Монтерей, де навчається 4,500 студентів-вояків сорока різних мов світу, приділяють вивченню російської мови, яку вивчає понад 1,000 студентів. Полковник Доналд Фішер, командант інституту, каже, що „тепер необхідно навчати не лише слухати і моніторувати, але висловлювати свої думки".

В ЛЯҐОСІ, СТОЛИЦІ Ніґерії, журналісти домагаються звільнення своїх п'ятьох колеґ, що їх затримано після невдалої спроби державного перевороту 22-го квітня. Вони також вимагають відкриття газети, що її закрили державна служба безпеки. Крайова профспілка журналістів повідомила, що п'ять журналістів, про яких мова, були працівниками державної радіовисильні, журналу — тижневика та двох щоденників. Радіовисильня, в якій вони працювали, була коротко під окупацією постванців.

Борис Тимошенко

ЛАНЦЮГИ ЖИВІ Й МЕРТВІ

IV.

Стрічних спецешалонів побільшало після 1939 року, коли відбулося так зване визволення західньоукраїнських земель. Про нечувані репресії „визволителів" неймовірно боляче писати, як і про голодомор. Додались мільйони репресованих жертв, побільшало спецешалонів, що мчали в глуху й холодну Росію. Особливо безчисленними стали вони після Другої світової війни, коли самовпевнені переможці кров'ю й насильством заходилися утверджувати так званий радянський спосіб життя, коли як природний спротив посилилася збройна боротьба волелюбного народу. І знов навстріч ешалонам з українськими жертвами залізницями стукотіли безкрайні низки вагонів, переповнені представниками „керівної нації". Вони поспішали на боротьбу з „бандерівщиною", мчали „наводити порядок", жадали вчить „хохлов как Родіну любіть".

Стрічні ешалони не зупинялись ніколи. Закономірним явищем стали вони в застійні десятиліття, коли активно й штучно витворювалася „нова історична спільність людей — „радянський народ". Лише тепер все чинилося не тільки з примусу, а змушувала біда. Бо тоталітарна система, яка нещадно боролася з „хазяїнами рідної землі", підрубала коріння усіх народів, і люди, постійно терплячи нестатки вдома, мільйонами зривалася з обжитих місць, їхали в чужі краї, сподіваючись кращої долі.

Багато сталося змін у Совєтському Союзі, дякуючи процесам демократизації, та лиховісні ешалони не зупинилися. І не зупиняться, бо вони потрібний атрибут імперської політики, яка, на жаль, і досі лишається непорушною. Але ж саме оце підступне перемішування народів — найбільше зло сучасности, ворог усіх націй. Бо хіба гуцул, якого лиха година загнала в Сибір, щадитиме віками плекану тайгу, ще недавно кришталево чисті ріки й озера, а хіба сибіряк, який спецешалоном прибув на „западну" наводити порядок, берегтиме казково гарні українські Карпати, їхні ліси, потоки, джерела, багатство. Не випадково „Сибір неісходима" сьогодні має тяжкі екологічні проблеми, не випадково безжально й масово нищився, вирубувався карпатський ліс, а натомість будувалися потайні об'єкти, що своїми викидами вражають наше майбутнє — дітей, калічать незнаними, досі нерозгаданими хворобами. Не випадково сталася й Чорнобильська трагедія. Вона — закономірність великодержавницької сліпоти й глухоти до потреб народів, вона є наслідком потворних злодіянь „керівної й спрямовуючої сили", як любить величати себе КПСС, вона руйнівне зло невпинної ланцюгової реакції. Зло для всіх народів, для всього світу.

Як зупинити цю фатальну реакцію? Першими знайшли спосіб Литва, Латвія, Естонія. Компактні, демократично підготовленіші (не дарма до 1940 року жили в умовах Західньоевропейської політики), національно зорганізованіші, вони відважно й активно заходилися творити Народні Фронти, які найперш створили собі за мету боронити інтереси рідного краю, домагатися фактичної й повної незалежности, аж до виходу зі складу СССР. Нашим братам-прибалтам поталанило, бо Компартії їхніх республік ще не втратили національної совісти, рішуче почали підтримувати ініціятиву з низів, особливо прихильною до національного відродження виявилася Компартія Литви з новим лідером Бразаускасом. Бурхливо почали розвиватися події і в закавказьких республіках, Молдавії. Навіть наша посестра у спільних бідах від русифікації та радіяції Білорусь вже зорганізовувала кращі сили народу, аби прискорити перебудову, аби скоріше позбутися моторошних наслідків великодержавницького панування. А що казати про Росію, де найперше все завирувало в пошуках нових шляхів подальшого поступу.

Лиш на Україні практично все лишалося по-старому, російською мовою — „по-прежнему", що давало підстави гірко жартувати: На Україні все „по-брежнєму". Справді, жили й далі як за Брежнєва, про аморальність і політичну обмеженість якого уже писалось і говорилось відверто. Викривалися все нові й нові злочини його спільників з партійної та родичівської мафії. Але найвідданіший брежнєвський учень Володимир Щербицький панував на Україні й далі беззастережно і надійно. Бо його попередник Петро Шелест, хоч і був ортодоксальним партійних лідером, а все ж не втратив почуття любови до рідної землі, намагався хоть частково хоч якось, відстояти її інтереси, самобутність її історії, за що, як відомо, поплатився керівним кріслом. Зате Щербицький, аби догодити кремлівським теоретикам злиття націй, не щадив нічого українського, разом зі своєю багатомільйонною партійною братією дружньо викорінювали українську мову, і вона практично була на межі зникнення, особливо у містах Східньої України, фактично перестала функціонувати в дошкільних дитячих закладах, у школах середніх і вищих, власне, повсюдно, у всіх партійних і державних установах, не кажучи за промислові підприємства, що традиційно були цілком русифіковані. І треба було мати велику мужність, щоб розмовляти рідною мовою повсюдно. За таку стійкість ти ставав підозрілою особою, тебе нарікали „бандерівцем, націоналістом", що в нашому трактуванні означає майже те ж саме, що й нацист. Не раз я чув у крамницях за своєю спиною, коли просив зважити не сахару, а цукру: „Сматрі какой... Такіє люді опасниє, їх всех надо брать на список..."

Продовження буде.

ІРЛЯНДСЬКИЙ УРЯД ЗАКОНОМ заборонив курити в театрах і автобусах та видав наказ про окремі місця для курящих у державних будинках, поїздах, школах, бібліотеках, лікарнях, летовищах, великих крамницях, ресторанах і мистецьких ґалеріях. Скептики сумніваються чи цей закон вдасться повністю ввести в життя. Вони твердять, що це було зроблено на те, щоби представити Ірляндію, як модерну країну, що йде з духом часу.

ВІДБУЛИСЯ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УСО „ТРИЗУБ"

Ігор Чижович перевибраний головою Осередка

Горшам, Па. (М. Б-й). — Тут в неділю, 25-го березня, у приміщеннях Українського Спортового Центру „Тризубівка" відбулися 40-ві Звичайні загальні збори Українського Спортового Осередка (УСО) „Тризуб" у Філядельфії.

Збори відкрив уступаючий голова УСО „Тризуб" інж. І. Чижович, а молитву провів великий прихильник осередка о. мітрат д-р І. Біланич, капелян УСО „Тризуб" і парох церкви Христа Царя у Філядельфії. Відтак присутні вставанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшанували померлих в минулій каденції Михайла Кічуги, Володими Завадовича і Володимира Волянюка, активних членів УСО „Тризуб".

Зборами проводила президія у такому складі: інж. І. Скіра — голова, інж. М. Брецький — заступник голови і д-р Я. Качай — секретар. Як почесного члена до президії було запрошено о. митрата д-ра І. Біланича. Номінаційну комісію вибрано в складі: О. Лесюк — голова, П. Тарнавський, В. Сімків, Р. Плахта, Г. Гарматій, А. Коваль і І. Чижович — члени.

Ігор Чижович, голова УСО „Тризуб".

Після відчитання Я. Качаєм і затвердження зборами протоколу з минулорічних Загальних зборів за уступаючу управу звітували О. Лесюк — скарбник, Я. Козак — провідник спортової Управи, І. Чижович — уступаючий голова, М. Бойчук — голова Товариського Суду, і С. Гавриш за Контрольну комісію.

О. Лесюк подав, що всіх приходів торік було на суму 130,628.80 дол., а розходів — 123,252.60 дол. Я. Козак звітував про спортову діяльність. Звіт М. Бойчука виказав, що в товаристві не було ніяких непорозумінь і тому судді були бездіяльними.

На початку звіту І. Чижович привітав присутніх колишніх голів Осередку, командира Українсько-Американських Ветеранів Івана Міджака і присутню Христю Кордіяк, дружину президента ФК „Карпати" у Львові. Уступаючий голова світував про господарку в будинку на вулиці Бровд в Філядельфії і в комплексі в Горшам, про всі відбуті імпрези, про збірку фондів на сплату мортґеджу (мортґеджова позика зменшилася і тепер виносить 33,000 дол.). Підсумовуючи звітну діяльність УСО „Тризуб", І. Чижович підкреслив, що всі імпрези були успішні, фінансовий стан є задовільний, а господаркою УСО „Тризуб" успішно займається господар Мирон Дзьоба.

Після вищезгадуваних звітувань Х. Кордіяк передала зборам привіт від львів'ян і „Карпат".

За Товариський суд звітував М. Бойчук. Він заявив, що в звітному часі не було ніяких скарг ані контроверсійних справ до полагодження. Звіт Контрольної комісії відчитав С. Гавриш. Він, між іншим сказав, що „Контрольна комісія висловлює признання членам Управи за плянування наступної Олімпіяди, інж. Методієві Борецькому за інформування української громади на сторінках преси про працю і пляни „Тризуба" і іж. Іванові Скірі за його невтомну працю над опікою площі „шкілки" на Тризубівці". Тому що Управа УСО „Тризуб" вела працю взірцево, Контрольна комісія зголосила внесок уділити уступаючій Управі абсолюторію з признанням і подякою, який збори одноголосно затвердили.

Найбільшою проблемою і турботою Управи УСО „Тризуб" є сплачення заборгування. Тут теж зроблено поступ — залишилося ще лише 33,000 дол. (В минулій каденції сплачено довгу на суму 22,000 дол.).

Після тих звітів були питання і відповіді. Однак дискусії, як такої не було взагалі. А шкода! Вільна виміна думок і конструктивна критика пророблені праці є не тільки потрібна але навіть конечна і це треба пам'ятати на майбутнє.

За Номінаційну комісію звітував її голова інж. О. Лесюк. Він заявив на вступі, що вибрана Загальними зборами Номінаційна комісія була покликана уступаючою Управою скоріше і тому вона працювала вже перед зборами. У висліді своїх зусиль, Номінаційна комісія запропонувала зборам такий склад керівних органів УСО „Тризуб" на наступну каденцію: Ігор Чижович — голова, Я. Козак і Б. Сірий — заст. голови, В. Сімків і А. Рудакевич — секретарі, О. Лесюк — касир, П. Тарнавський — фінансовий реф., М. Борецький — пресовий реф., Я. Качай, Ю. Лесюк, К. Гладун, Г. Гарматій, І. Скіра, Е. Швак, І. Свора, М. Качанюк, Е. Шкільник, Р. Плахта, М. Швак, М. Гарматій і І. Субтельна — члени; Ю. Лесюк — імпрезовий реф., Е. Шкільник, Р. Плахта, М. Швак, М. Гарматій і І. Субтельна — члени Комітету Суспільних Справ, Е. Луців — правний дорадник і М. Джичко, мол., дорадник книговедення та Г. Давид, П. Тарнавський, М. Корженьовський — члени Фінансового комітету.

До Управи спортових ланок вибрані: Я. Козак — голова, С. Кундаревич — заст. голови для справ футбольних юніорів, М. Юрчак — заст. голови для справ вищих футбольних дружин, А. Коваль — секретар, І. Німчук — скарбник, Е. Лоза, Р. Мослій, С. Іськів, Г. Гарматій і Т. Коваль — директори, Р. Федик — ланковий тенісових програм, Е. Зиблікевич — ланковий плавання, Ю. Савчак — провідник тенісових турнірів, Ю. Тарасюк — ланковий легкоатлетики, І. Ісаїв — асистент ланкового легкоатлетики, Е. Луців — ланковий ґолфа, С. Новаківський — ланковий шахів, Т. Козак — ланковий лещатарства, Т. Міджак і О. Лесюк — ланкові відбиванки. Товариський суд — Т. Яцкевич, М. Бойчук і І. Бовдяк. Контрольна комісія — С. Гавриш, М. Пришляк, Я. Кухтин, Ю. Кизима і О. Борецький.

На згадку нововибраного голови про потребу сплатити мортґеджовий довг ще в цьому ювілейному році, присутні на зборах зложили або деклярували грошей на суму 6,400 дол.

Після вибору нових керівних органів, що складаються з Управи УСО „Тризуб", Управи спортових ланок, Контрольної комісії і Товариського суду, нововибраний голова запропонував *плян праці* на нову каденцію, який збори прийняли без змін. В пляні діяльности Управи є продовжувати збірку фонду на сплачення мортґеджової позики (потрібно ще 350 жертводавців по 100 дол.), збільшення членства до 1000, запросити і гостити дружину футбольного клюбу „Карпати" зі Львова і відбуття 40-літнього ювілею УСО „Тризуб" в жовтні цього року.

В дальшому пляні Управи УСО „Тризуб" є приготувати і провести українську спортову олімпіяду в 1992 році, поширити існуючу головну залю і збудувати купелевий басейн на „Тризубівці".

Формальна частина Зборів закінчилася після деяких внесків і запитів, а тоді почалася розвагова гутірка при смачних перекусках і напитках, яка тривала ще довго. Вже було пізно, як учасники зборів розходилися, задоволені дотеперішніми успіхами і збільшеними плянами на майбутнє цього спортового і розвагового центру всієї української громади Філядельфії і околиць.

МІРЯННЯ ТИСКУ КРОВИ

Ню Йорк. — Товариство сеньйорів при „Самопомочі" 98 Друга аве., (між 5 та 6 вул.) повідомляє, що в понеділок, 7-го травня, між год. 11-12-ою ранку д-р Арета Подгородецька буде міряти тиск крови.

Успіхи молодого спортовця

А. Бариляк

Молодий спортовець, грач бейсболу Алексанлер Бариляк отримав стипендію від Джорджія університету. Він гратиме бейсбол в дружині „Булдогс" та є дуже задоволений своїм вибором. Відвідавши університет минулого місяця, Алекс був захоплений спортовим комплексом університету, а особливо його новим бейзбольним стадіоном.

Свію спортову кар'єру Алекс почав від 10-ти років, коли почав брати участь у стейтових змаганнях Джорджії. Як учень середньої школи в Колюмбус, Джа він двічі брав участь у престижевому турнірі Колоніял Інвітейшин в Орландо, Фла. Цей турнір запрошує десять найкращих середньошкільних дружин цілої країни.

Протягом останнього року навчання в середній школі Алекс став найкращим „пічером" своєї дружини. Він добився 14 перемог. Разом із чотирма своїми друзями з дружини він на протязі чотирьох років підтримував спеціяльну Олімпійську програму в Колюмбус.

Алекс є сином майора Богдана і Керол Бариляків та внуком о. крилошанина Томи і Софії Бариляків, які є членами УНСоюзу.

Дебют „Червоної Калини" 1990

Дебют „Червоної Калини" 1990

В суботу, 24-го лютого, в приміщенні Ловз Бленпойнт готелю в Тінек, Н. Дж., відбулися чергові традиційні вечерниці „Червоної Калини" з презентацією шістьох дебютанток. Понад 1000 осіб, серед яких було навіть кілька гостей з України, прибуло з 18-ти стейтів Америки. В цьому елеґантному оточенні, як торік прикрашеним мисткинею Орестою Федун мотивом „Червоної Калини", гості почали свій баль-вечір. Грала оркестра „Темпо" та „Тріо Олеся Кузишина".

Три дебютантки були з Ню Йорку: Адріяна Качарай у супроводі ескорта Олеся Якубовича; Аня Навроцька у супроводі Марка Рондяка і Тетяна Берч у супроводі Степана Даника.

З Ню Джерзі була Андрея Левицька у супроводі Олеся Крамарчука; з Конектикат — Александра Губенко у супроводі Андріяни Пришляка та з Огайо — Олександра Голубець у супрові Андрія Когута.

Марта і Орест Кебали представляли дебютанток і привітали їх від імені комітету і всіх присутніх гостей з побажанням, щоб вони на весні свого життя, як той білий цвіт червоної калини, що стали символом українського народу, розвивали свої здібності, і дозрівали в громадській діяльності та знаходили способи прикладати свої здібності для добра нашої громади і України.

Виїмковою частиною програми цього року було льосування картин, переведене пластовими куренями УПС і УСП „Верховинки"; дохід з якого буа призначений на ціль допомоги Україні. Це заплянувалося у звязку з епохальними подіями, яких ми є свідками в часі, коли наші брати і сестри на Україні змагаються за те, щоб „підняти Червону Калину".

В 1991 році комітет запрошує всіх ще раз на вечерниці „Червоної Калини" в суботу, 9-го лютого, в тому самому приміщенні.

Н. Н.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

ЛЮБИ БОРБЕЛО

складають на УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в Ню Йорку слідуючі особи:

д-р Іван Дідюк	$25 00
д-р Тарас і Іванка Ганушевські	25 00
д-р Іван і Александра Кезик	25 00
д-р Омелян та Ірина Клюфас	50 00
Ніна Корепей	20 00
д-р Богдан і Таїса Кузьми	50 00
д-р Михайло Яцух	50 00

Висловлюємо Родині Покійної найщиріші співчуття

В П'ЯТНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

сл. п. д-ра

ТОМИ ЛАПИЧАКА

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

в церкві св. Йосафата в Рочестері, Н. Й.,
2-го травня 1990 року.

ПАНАХИДА

дня 6-го травня 1990 року в українському православному соборі св. Андрія у Сілвер Спрінґ, Ма.

Приятелів та Знайомих просимо згадати Покійного в цей день у своїх молитвах.

Дружина — АРІЯДНА
Син — ДМИТРО
Дочка — ЛЯРИСА ЧОПІВСЬКА
із внуками ЮРІЄМ і КВІТКОЮ

В пам'ять Покійного складаємо $1.000 на ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ.

Ділимось сумною вісткою, що дня 1-го квітня 1990 р., в Стрию, Україна, відійшла у Вічність на 83-му році життя,

наша Незабутня
МАМА, ДРУЖИНА, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

МАРІЯ ПРИСТАЙ-БОРЩУК

ПОХОРОН відбувся в Стрию, 4-го квітня 1990 року

В глибокому смутку залишились:

муж — ІВАН
син — МАРКІЯН з родиною
сестри:
ВОЛОДИМИРА САВЧИНСЬКА з мужем ОСТАПОМ
ІВАННА КЛИМ з мужем ЯРОСЛАВОМ
сестрінки:
ЗІРКА РУДИК з синами
ОРЕСТ КАЧМАРСЬКИЙ з дружиною МАРТОЮ і дітьми
ГАЛЯ ГІРНЯК з донею

В четвер, 10-го травня ц. р., о год. 7.45 рано буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.

Про молитви за покійну бл. п. Марію просить

РОДИНА

У ВІТОРОК, 1-го ТРАВНЯ, вбивця Джан Е. Ліст, який у 1971 році замордував свою дружину, маму й трьох дітей, був засуджений до п'ятикратного довічного ув'язнення. В своєму останньому слові в суді вбивця просив ,,пробачення за все" та виправдував себе тим, що ,,не був зповна розуму і тому не може нести відповідальність за скоєне". Однак, 19 років тому Д. Ліст докладно продумав свій злочин. Він заздалегідь відмовився від передплати газет і журналів, до школи післав листа, в якому повідомив, що діти не ходитимуть більше до школи, заплатив всі рахунки, поставив термостат на максимальне охолодження, щоб тіла мертвих розкладалися повільніше. Після холоднокровного вбивства всіх членів своєї сім'ї Д. Ліст счез, спочатку мешкав у Денвері, пізніше в Ричмонді, Ва., одружився вдруге та був виявлений випадково після того, як про нього розповідалось у телевізійній передачі ,,Їх розшукує поліція".

Ствердження...

(Закінчення зі стор. 1)

Америки, Канади, Польщі, а останньо і України.

Головна Контрольна Комісія з приємністю стверджує, що в звітовому році, Екзекутивний Комітет доложив багато старань для перебудови оселі. Вибудовано для працівників Союзівки двоповерховий дім ,,Січ" та перебудовано з повним модерним комфортом будинок ,,Карпати", коштом майже 900,000 долярів. Завдяки тим уліпшенням та професійній праці адміністрації, перший раз за час існування Союзівки загальні обороти в звітовому році перейшли суму 1,000,000 долярів.

8. Українська Національна Корпорація Дому УНСоюзу отримали з чиншів приходи на суму 3,102,856 дол. Позичка на день 31-го грудня 1989 року УНСоюзу для корпорації виносила 5,320,000 дол., а позички від членів на боргові зобов'язання виносили 8,101,915 дол.

9. Завдяки великій фінансовій підтримці УНСоюзу, щоденник ,,Свобода" і ,,Український Тижневик" вже від багатьох десятиліть сповняють важливу інформаційну ролю та втримують зв'язок з нашими поселеннями у вільному світі. А тепер, коли Україна поволі обтрясається з комуно-московської неволі і відновлюються її змагання до самостійности та незалежности, ці два союзові органи є першими інформаторами цих проявів змін так для всіх українців в діяспорі, як і для американських і канадських законодавців. Головна Контрольна Комісія звертається до всього членства УНСоюзу з закликом поширювати серед української громади в теперішньому історичному часі наші публікації — щоденник ,,Свободу", ,,Український Тижневик" і журнал для дітей ,,Веселку".

Контрольна Комісія із задоволенням стверджує, що заходами УНСоюзу вже вийшов перший том індексу ,,Свободи", над яким від років працює університет Міннесоти.

10. В зв'язку з історичними подіями в Україні Головна Контрольна Комісія закликає членство УНсоюзу давати моральну і матеріяльну підтримку Рухові і всім іншим організаціям, які проголосили своє існування і змагаються за відродження самостійної і соборної України.

В цьому конвенційному році Головна Контрольна Комісія закликає всіх конвенційних делеґатів, відділових секретарів, членів управ Округ і членів Головного Уряду УНСоюзу докласти всіх зусиль, щоби цьогорічна квота, яка виносить 2,000 нових членів, була виконана.

Стараймося об'єднати українську громаду в Українському Народному Союзі, який 96 літ виконує важливу і потрібну службу для української громади на поселеннях, як також для поневоленого, але нескореного народу на рідних землях.

Докладні звіти Головної Контрольної Комісії УНС будуть подані на Конвенції в травні цього року.

Головна Контрольна Комісія УНС

Джерзі Сити 6-го квітня 1990 року.

Органи...

(Закінчення зі стор. 2)

будови в СССР заарештували 30 осіб, яких звинувачено в шпигунстві. З них 29-ох засудили до вищої міри покарання і стратили. Інтерв'ю відбулося в Москві в приміщенні КҐБ на площі Дзержинського. Карбайнов розповів японському журналістові ще багато ,,цікавого". Зокрема, генерал сказав, що згідно з відомостями їхньої установи, за період від 1917 року в СССР було незаконно репресовано і страчено три з половиною мільйона громадян.

Англійський дослідник сталінських злочинів Роберт Конквест вважає, що совєти вбили і заморили голодом не менше 20 мільйонів людей. Інші дослідники, як совєтські, так і іноземні називають цифри 40, 60 і навіть 80 мільйонів жертв.

Отже правдивість заяви генерала КҐБ викликає серйозні сумніви. Генерал також повідомив про ліквідацію П'ятого управління КҐБ, яке здійснювало слідкування за совєтськими громадянами, запідозреними в інакодумстві. Також переформовано на окрему військову частину Дев'яте управління КҐБ, яке охороняє Політбюро і уряд. Однак ніхто напевне не знає, чи справді там щось ліквідували, чи тільки змінили назви.

П. Дзюба...

(Закінчення зі стор. 1)

кол з річних зборів у 1988 році, а тоді відбулася дискусія над протоколами. В живій дискусії було дещо вияснено і тоді прийнято протокол так, як він був відчитаний.

Перший звітував П. Дзюба. Він сказав, що брав участь у всіх окружних зборах, був на з'їзді голів Округ на Союзівці в День Батька, помагав перепровадити виступ ,,Ослав'ян", приготовив зі своєю дружиною Христиною для них прийняття, помагав перепровадити 95-ліття УНС і приєднував до УНС членів. Дмитро Пристай звітував, що Округа відбула вісім засідань і зборів, з яких він написав вісім протоколів. Окрім того подав один допис до ,,Свободи", помагав перепровадити виступ ,,Ослав'ян", відсвяткувати 95-ліття Союзу і організував членів до УНС. Касир Округи Мері Сверида звітувала, що в касі є 934.94 дол. Павло Прокопенко в імені Контрольної комісії рекомендував, щоб уділити абсолюторію уступаючій Управі.

Щоб внести інший настрій по протоколах і звітах, предсідник попросив до слова заступника головного предсідника д-ра М. Куропася. Д-р Куропась передав всім привіт від Головної Екзекутиви УНС, а тоді сказав, що то не є зле, коли є жива дискусія. Дальше поґратулював Окрузі, що здобула 80 членів, тобто, виконала квоту на 123 відс., а тим самим здобула 5-те місце. Дальше д-р Куропась відмітив секретарів і організаторів, які зорганізували нових членів: Д. Пристай (43-ий Відділ), 30 членів, С. Приймак (217-ий Відд.), 26 членів, О. Скібіцький (285-ий Відд.), 26 членів, М. Малинівський (437-ий Відд.) 5 членів, П. Прокопенко (89-ий Відд.) 4 члени, І. Ґалуґа (316-ий Відд.), 3 члени, П. Лещишин (66-ий Відділ), 2 члени, Л. Білик (316-ий Відд.), 2 члени), П. Дзюба (367-ий Відд.) 2 члени, М. Сверида (343-ий Відд.) 1 член.

Д-р Куропась додав при цьому, що Союз втратив в минулому році 1,914 членів. В 1990 році Союз запланував зорганізувати 2,000 нових членів і видав заклик до секретарів, щоби помогли осягнути ту квоту. Дальше д-р Куропась поінформував присутніх про союзові фінанси, Союзівку, про ,,Свободу", про Бюро у Вашінгтоні, яке виконує корисну працю, про Конвенцію, на якій треба вибрати добрий провід, як рівнож звернувся, щоб популяризувати ,,Український Тижневик" серед молоді. Запрошуючи присутніх на Союзівку, поінформував, що новий управитель Іван Флис, мол., приготовляє Союзівку до сезону.

Предсідник подякував за доповідь і зарядив вибір Управи Округи на 1990 рік. Марта Пристай подала внесок, щоб залишилася та сама Управа. Її підтримали Василь Іванців, Волтер Сверида та Іван Олексин. Внесок піддано під голосування і за ним було 27 голосів, 5 стрималося.

Управа Округи на 1990 рік: Петро Дзюба — голова, Олександер Скібіцький — заступник голови, Дмитро Пристай — секретар, Мері Сверида — касир; члени: Мері Ковальчук, Петро Лещишин; Контрольна комісія: Павло Прокопенко, Микола Лилак, Андрій Яріш.

По виборі Управи предсідник відкрив дискусію. В. Іванців поставив питання про будинок і сирітський фонд, як також про те, чому відділи підупадають. На його думку треба старатися всюди про об'єднання, бо це сьогодні найважніше. Д-р Куропась відповів, що ми потребуємо всіх об'єднати, але деякі об'єднання не хочуть. Будинок проспеpує добре, а сирітський фонд був добрий колись, тож ми ту справу розв'яжемо. Подав приклад норвежців, які коли приїжджають, йдуть прямо до своїх церков і клюбів і дам дістають першу допомогу. Навіть русини стоять краще, бо вони тримаються своїх церков і клюбів, де влаштовують всякі імпрези. В нас є багато організацій, які не співпрацюють зі собою. На приклад в Клівленді на зборах було 12 осіб.

С.Приймак сказав, що як він старається придбати членів, то інші можуть робити те саме. Д-р Куропась відповів, що не всі наші люди цінять Союз. Павло Прокопенко звернувся з проханням про фінансову допомогу від Союзу на радіопрограму і на діточу оркестру, яка розвивається добре. Д-р Куропась відповів, що Союз не є фундація і що Союзові треба дати більше членів, а тоді він зможе більше допомагати. Радіо не дуже помагає, бо громада і так знає про Союз. Відносно оркестри, радить вислати лист з проханням до Союзу, а Союз Цю справу розгляне.

Олександер Скібіцький відповів, що кожний секретар, хоче записати нових людей в члени, але це не є легко. С. Приймак відмітив, що в нас є велика громада і треба пробувати. Ще було кілька запитів, на які д-р Куропась дав відповіді і на цім збори закінчено.

Предсідник подякував всім присутнім за так численну участь та закрив збори, а всіх присутніх запросив на перекуску, котру приготовила М. Свирида. Присутніх було 32 особи, які при перекусці обмінювалися думками відносно союзових справ.

Учасники нарад в Рочестері

Заснували...

(Закінчення зі стор. 2)

веслування на кану, заслужений майстер спорту; О. Бойко, старший тренер вчитель Львівського спортового інтернату, заслужений тренер СССР; П. Браташ, старший тренер-викладач СДЮШОР ,,Добротвір" Львівської області заслужений тренер УССР; Я. Гев'як, директор СДЮШОР ,,Богатир", м. Львів; М. Герцик, старший тренер-викладач СДЮШОР ,,Весляpик", заслужений тренер УССР; П. Грешта, чемпіон світу і Европи з веслування на байдарках, заслужений майстер спроту; О. Грушко, голова спортового клюбу ЛЛІ; Р. Карбівник, голова Львівського міського спортового комітету, майстер спорту міжнародної кляси; Я. Кендзьор, голова галузевого бюра фізичної культури і спорту Львівського обкому профспілки енерґетиків, народний депутат УССР; П. Король, олімпійський чемпіон, заслужений майстер спорту; М. Літинська, член збірної команди СССР з шахів, міжнародний ґросмайстер; К. Мікльош, президент футбольного клюбу ,,Карпати" Львів, заслужений тренер УССР; Є. Пайтра, старший тренер-вчитель Львівського спортового інтернату, заслужений тренер СССР: С. Родак, директор ДЮСШ Ч. 9, м. Львів; М. Сливинський, віцечемпіон XXIV Олімпіяди в Сеулі, член збірної команди СССР з веслування на кану.

Коли після цих ініціятивних зборів кореспондент В. Петренко, запитав Герцика: ,,Українська Спортова Асоціяція ще юридично не утворена, а ви, проте, говорите про неї як про щось реально існуюче. Що це, самовпевненість?"

Відповідь була: ,,Ні просто я вже зжився з думкою про її існування. Допускаю, що УСА може ще й не були, але куди дінуться сотні ентузіястів, які вже заразилися вірусом перебудівництва в спорті? А серед них є відомі спортовці, фахівці, представники самодіяльних спортових груп, депутати. Це вони сперечаються, думають, пропонують співпрацю. Все це, я впевнений, не може не матеріялізуватись".

Отже перша ластівка нової весни національного українського спорту прилетіла. Як бачимо, ініціятори Української Спортової Асоціяції, уже на самому початку своєї діяльности, мають на увазі тісні зв'язки з українськими спортовими осередками за кордонами України, як теж проведення Всесвітніх спортових ігор українців. А з цим виринає потреба до пожвавлення діяльности в усіх українських спортових осередках в ЗСА і Канаді. Провід Української Спортової Централі Америки і Канади робить старання нав'язати дружні контакти з Українською Спортовою Асоціяцією у Львові і може вже невдовзі будуть організовані зустрічі в різних ділянках спорту. Чи готові українські спортові осередки в ЗСА і Канади до таких зустрічів?